

DONCS
AIXÒ

MARCEL·LÍ
BORRELL

68

La nostàlgia ja no és el que era, dolença autèntica per l'enyorament d'un temps, d'un país, d'uns somnis humits i solitaris. A 50 anys vista del mitificat Maig del 68 francès, porto llegides unes quantes exèquies i lletanies d'uns 'prògres' lleidatans que somiquen en confraria per una revolució sociocultural que mai no devien ni olorar. És la 'gauche divine' pre-Aplec del Caragol. Somiaven orgasmes poètics d'una 'intelligentzia' parisenca emergent que jugava a carregar-se l'establishment', és a dir, fills i filles de papà i mamà empastifant parets amb 'grafittis' sonors i contradictoris: 'Prohibit prohibir: la llibertat comença per una prohibició' (?); 'La imaginació al poder', ¿quan la imaginació ambiciona poder?; 'Si guem realistes: exigim l'impossible', ¿realistes o somiatruites? Paral·lelament, el 'hippisme' d'Allen Ginsberg, Bob Dylan, Joan Baez es reciclava en l'escoltisme catalanista i en les convulsions contraculturals reactives al franquisme que a Lleida ciutat fructificaven en fenòmens artístics com la 'Petite Galerie', i en centres educatius que desfermaven la llengua catalana com a sinònim de llibertat: l'Escola Espiga i l'Escola Alba. La disfunció conjuntural no va saber dir de quina llibertat parlaven: ¿la liberal o la llibertària? ¿La llibertat com dret o la llibertat com capacitat efectiva d'exercir un dret? ¿Maig del 68 o mai del 68?